

Infobestand etappe 18 Geeste Lingen Camino Schiermonnikoog- Munster.

Geeste.

In de Jonge Steentijd leefden in dit gebied reeds mensen. Getuige de aanwezigheid van hunebedden in de omliggende streken, kunnen dit dragers van de trechterbekercultuur (3200-2500 v.Chr.) geweest zijn. Ten oosten van de Eems zijn bij archeologisch onderzoek ook bodemvondsten gedaan, die op bewoning gedurende de Bronstijd (1400-700 v.Chr.) duiden. De meeste dorpen van de gemeente Geeste dateren van de vroege middeleeuwen. Het waren nederzettingen van Saksische boeren.

Dalum.

Al in de prehistorie woonden er mensen in de omgeving van de huidige gemeente Geeste. Dit blijkt uit megalithische graven uit de steentijd (3300 – 2500/2200 v.Chr.) op de Hümmling en Geester archeologische vondsten uit de bronstijd, de pre-Romeinse ijzertijd en de Romeinse keizertijd (2500/2200 v.Chr. – ca. 375 n.Chr.). Uit de pre-Romeinse ijzertijd zijn er individuele vondsten uit de omgeving van Dalum/Geeste. In het bouwgebied van Kottbree werd als toevoeging een kleine bronzen speld ontdekt in een urn. Al in de jaren 1950 werd een uitgebreide urnenbegraafplaats ontdekt ten zuidoosten van Dalum in de "Dalen"-gang. Op de kottheide werd ook een bronzen bijl gevonden.

RK.Kerk Christuskoning.

De kerk werd in 1931 gebouwd volgens de plannen van de architect Hans Lühn uit Lingen. De kerk werd in 1987 grondig gerenoveerd.

De basilicale bakstenen kerk is eenvoudig van vorm en ontwerp. Het nieuwere transept en het koor zijn harmonieus aangepast aan het oudere schip met de lage zijbeuken. Het dak van lichtrode kleipannen is veelzijdig. Het schip van het schip, het transept, het koor en de sacristie hebben zadeldaken; de zijbeuken en zij-ingangen monohellende daken; Het koor eindigt een driedelig vouwdak. De vierkante toren in het noordoosten heeft een sterk taps toelopende met koper beklede top met een groot kruis en heeft vier torenklokken. Boven de viering verrijkt een torentje met een trombone-engel op de bovenkant van de helm, die aan de onderkant open is, de algehele indruk van de kerk, die wordt omringd door bomen, struiken en grasvelden.

Het hoofdschip wordt ondersteund door pilaren zonder klinkers. In de lichtbeuk worden ze voortgezet als platte muurpilaren. Het horizontale witte houten plafond overspant de ruimte. De lage zijbeuken, het transept en het koor hebben ook vlakke plafonds. De naturelkleurige lichtbanken dateren uit 1987. De doopvont werd in 2006 in het midden van het schip opgericht. Een inscriptie op de orgelzolder "TE DEUM LAUDAMUS" (U God, looft ons) is duidelijk zichtbaar vanaf het koor.

Bij het betreden van de kerk leidt het uitzicht naar het grote mozaïek hangende kruis Christus de Koning boven het altaar, dat in het midden van het altaargedeele staat, dat met drie treden wordt verhoogd. Het altaar, de lessenaar (de ambo) en de basis van het tabernakel zijn gemaakt van Anröchter dolomiet, een groenachtige kalksteen uit de Soest Börde. Ook de doopvont in het schip is van dit materiaal gemaakt. In het transept bevinden zich twee zijaltaren. Boven de zijaltaren schitteren mozaïeken op de muren: het portret van de Madonna van de Mantel en de heilige Paus Pius X. Het mozaïek van de verzen Christus met de koninklijke kroon in het hangende kruis geeft duidelijk de naam van de kerk aan.

Aan vier pilaren in het middenschip zijn heiligenfiguren bevestigd: de Moeder Gods, de heilige Jozef, de heilige Aloysius en een engel. In de zijbeuken bevinden zich langwerpige dubbele ramen met glas-in-lood en spitsbogen. Aan de oostkant verlevendigt een groot betonnen glazen raam van vloer tot plafond de kapelkamer met de houten Pietà, die wordt uitbested. De lichtbeuken in het schip hebben gedrongen individuele ramen. In het transept bevinden zich aan de west- en oostzijde drie verticale lintvensters. Het kooreinde met elf verticale glas-in-lood raambanden heeft verschillende tinten blauw, die worden onderbroken door kleine kruisvormige rode en witte stukjes glas.

Natuurbeschermingsgebied Wacholderheide.

Het gebied bestaat uit een complex van droog zand en voedselarme graslanden op een binnenduin met geïsoleerde vijvers en loofbosrelicten. Het wordt gekenmerkt door goed bewaarde heideopstanden met

een groot aandeel jeneverbessen. Door jarenlang onderhoud kon het oorspronkelijke karakter van het beschermde gebied behouden blijven.

Nordlohne.

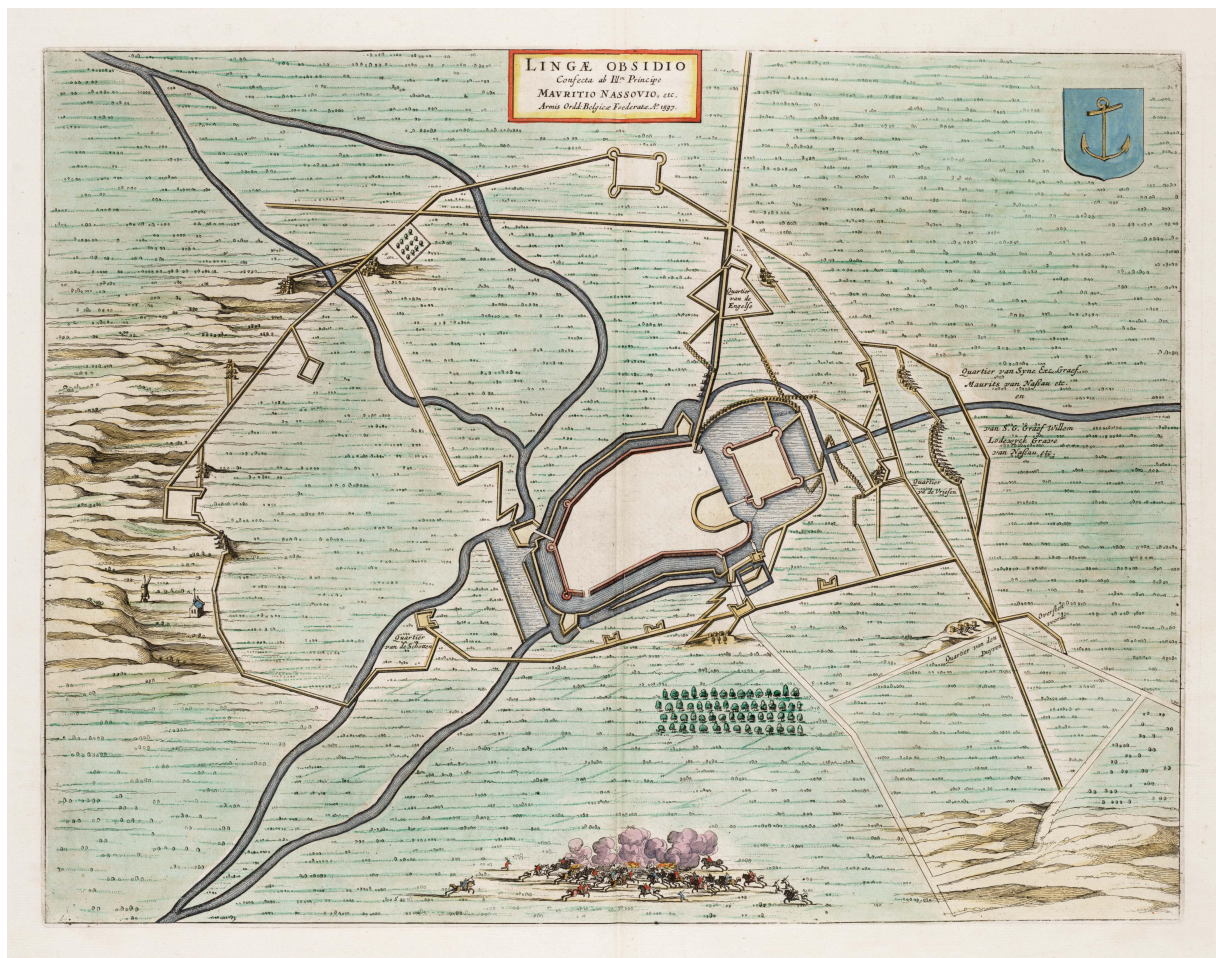
Nordlohne ligt in het uiterste oosten van Grafschap Bentheim.

Ten zuiden van Nordlohne strekt zich een uitgestrekt bos- en heidegebied uit, dat wordt doorkruist door zandduinen. Dit gebied, dat ongeveer 300 hectare groot is, werd van 1956 tot 2007 door de Bundeswehr gebruikt als oefengebied. De andere militaire gebruikers waren de Reichswehr/ Wehrmacht van 1935 tot 1945 en het Britse leger van 1945 tot 1956.

Nadat de militaire eenheden zich hadden teruggetrokken, presenteerde de gemeente Wietmarschen een plan voor het verdere gebruik van het oefengebied. Inmiddels is er volgens dit plan een lokaal recreatiegebied gecreëerd. Wandel- en fietspaden lopen door het voormalige oefenterrein. Om bezoekers dichterbij de lokale flora en fauna te brengen, is er een natuurpad aangelegd. Deze geeft uitgebreide informatie over de facetten van de lokale flora en fauna en richt zich in het bijzonder op de inheemse heide- en zandgebieden die vroeger kenmerkend waren voor deze regio. Bentheimer schapen worden gebruikt voor landschapsonderhoud om de groei van zwarte kersen en dennen zo laag mogelijk te houden; Imkers brengen hun volken naar de heide.

Lingen.

De geschiedenis van de vestingstad Lingen is met name vanaf de zestiende eeuw verbonden met het huis Oranje.

Het beleg Lingen van Maurits van Nassau de latere Prins van Oranje.

De geschiedenis gaat terug naar 975, toen Lingen het eerst in de archieven genoemd werd. Lingen lag op het kruispunt van twee belangrijke wegen, de Vlaamse en de Friese "Straße" en was zodoende al in de middeleeuwen een handelscentrum. Lingen maakte in 1227 deel uit van het gelijknamige graafschap Lingen. Het graafschap werd vanaf de 16e eeuw tot de Nederlanden gerekend. In 1597 veroverde Maurits van Nassau, de latere prins van Oranje, de vestingstad. In 1605 heroverde Ambrogio Spinola de stad. In 1632 ging de stad naar het bezit van het huis Oranje tot de dood van stadhouder Willem III. Daarna, in 1702, kwam het Graafschap in Pruisische handen. Later waren respectievelijk Napoleon, Pruisen, Hannover (1815-1866), weer Pruisen (1866-1871) en daarna het Duitse Keizerrijk (1871-1918) de politieke machthebbers over Lingen.

Reformierten Kirche

Het is gedocumenteerd dat Konrad von Tecklenburg-Schwerin, die het kerkpatronaat bekleedde, de parochiekerk op het marktplein in 1544 liet slopen en het St. Walburgis-patronaat overbracht naar de hallenkerk op de stadsmuur. De toren van deze kerk dateert uit de eerste helft van de 13e eeuw. Het schip van houten spanten is meerdere malen gerenoveerd. In 1628/29 werd het zandstenen koor toegevoegd met een driezijdig einde en driedelige maaswerkvensters. Het schip was in de loop der jaren zo in verval geraakt dat het in 1748 moest worden afgebroken, wat werd goedgekeurd door de koning van Pruisen. In 1770-72 werd het herbouwd in drie assen. Het wordt gescheiden door steunberen met een portaal aan de zuidkant. De zuidelijke muur van de toren sluit gelijk met de muur van het schip.

Het interieur wordt overspannen door een plat spiegelgewelf. Het koor is van het schip gescheiden door een triomfboog met ronde bogen die op halve zuilen rust. Op de bovenverdieping van de toren bevinden zich ogivale biforia als klankarcades. De spits van de toren bestaat uit een puntig achtdelig tentdak.

Alte Rathaus.

Het historische stadhuis in Lingen an der Ems wordt beschouwd als het belangrijkste herkenningspunt van de stad en neemt, hoewel het zelfs voor de stadhuizen uit die tijd opmerkelijk klein is, een dominante positie in op het gebied van stadsontwikkeling. Het gebouw werd in 1555 gebouwd op het uitgestrekte marktplein van Lingen in het noordwesten op een blootgestelde locatie, waar het grenst aan de Große Straße die erin uitmondt. Met een vloeroppervlak van slechts 104 vierkante meter werd het in iets minder dan drie jaar bouwen gebouwd op oude funderingen. Aangenomen wordt dat het hier om een voorloper uit de 15e eeuw gaat, die bij de stadsbrand van 1548 werd verwoest.

Vanaf het allereerste begin is het gebouw ontworpen als een gipsgebouw en om deze reden onderscheidt het zich van de bakstenen gebouwen die in Noordwest-Duitsland domineren. Op de plaats van de huidige buitentrap stond oorspronkelijk een open prieel dat werd ondersteund door zandstenen pilaren. Toen het in de 17e eeuw gebruikelijk werd dat rechtbanken in gesloten zalen vergaderden, werd de rechtszaal verplaatst naar de bovenverdieping. Op de begane grond werd een bewakingskamer met twee gevangencellen ingericht en werden de weegschalen ondergebracht. In 1663 werd het gebouw herbouwd en kreeg het een representatief trappenhuis waarop de vonnissen werden uitgesproken, evenals een nieuwe hoofdingang die vanaf de trap naar het gebouw leidde. De barokke trapgevel legt een verbinding met de Nederlandse renaissance en onderscheidt het gebouw ook in deze richting van de andere gebouwen in de oude binnenstad van Lingen.

De ankerijzers ter hoogte van de hoofdkroonlijst verwijzen naar deze reconstructie met het jaartal 1663. In het gevelveld boven deze ingang is het stadswapen van Lingen met de drie torens te zien. In 2001 onderging het stadhuis uitgebreide verbouwings- en renovatiewerkzaamheden. Sindsdien wordt het pand gebruikt voor recepties en burgerlijke huwelijken. Het nieuwe stadhuis bevindt zich in de Elisabethstraße.

Kreuzkirche.

De Saalkirche is de oudste Lutherse kerk in het Emsland. Het werd tussen 1733 en 1737 gebouwd door de bouwmeester Bielitz in zuidoost/noordwestelijke richting. In 1888 werd een neoromaanse uitbreiding naar het noordoosten toegevoegd aan het schip, dat werd bedekt met een mansardedak en eindigt met een halfronde koor. Het vorige schip deed nu dienst als transept. Het gepleisterde metselwerk van de kerk is gestructureerd met steunberen, hoekstenen en pilasters van zandsteen. De representatieve gevel is gericht op het universiteitsplein. De pilasters vormen hier een risaliet van drie verdiepingen waarin het rondboogportaal zich bevindt. Boven de dakrand rijst uit het dak van de mansarde een daktoeren op met een open lantaarn. Het interieur is overspannen buiten de vierkante travee met een kruisgewelf. In de dwarse rechthoekige uitbouw zijn galerijen aangebracht.

Emsland Museum Lingen.

Dit museum vertelt de cultuurhistorische geschiedenis van Lingen en dit deel van Emsland.

St. Bonifatiuskirche.

In de 18e eeuw stond de regering van Pruisen, waartoe Lingen sinds 1702 behoorde, de katholieken toe om een geïmproviseerde kerk bij de kasteelpoort op te zetten. Een omgebouwde stal, waaraan op bevel van de autoriteiten geen klokken of een toren mochten worden toegevoegd, bood plaats aan 700 mensen en diende van 1717 tot 1836 als plaats van aanbidding. Vanaf de huidige Bonifatiuskirche werd het schip met koor voor het eerst gebouwd in de jaren 1833-1836 door de Haselünn-architect Josef Niehaus in classicistische bouw. Het grootste deel van het materiaal dat nodig was voor de bouw van de kerk werd over de Eems naar Lingen verscheept. In de jaren 1904-1906 werd een 64 m hoge, neoromaanse toren geplaatst voor de classicistische gevelgevel, die wordt geflankeerd door twee kleine torens. Het ontwerp kwam van Ludwig Becker uit Mainz.

Het oude koor werd in 1907 vervangen door een nieuw gebouw, eveneens in neoromaanse stijl. Het heeft een halfronde apsis en wordt geflankeerd door twee sacristiekamers. De ontwerpen hiervoor waren ook van Becker en de architect Wilhelm Sunder-Plassmann uit Münster (volgens Köster alleen van de laatste). Ook het hoofdaltaar en de twee zijaltaren, die door Heinrich Seling zijn ontworpen, dateren uit deze tijd.